

মধুবন

“সঁচা সেৱাধাৰীৰ লক্ষণ”

আজি স্নেহৰ সাগৰ বাপদাদাই সকলো স্নেহী সন্তানসকলক চাই আছেইক। প্ৰত্যেক সন্তানৰে তিনিটা বিশেষত্ব চাই আছে যে প্ৰতিগৰাকী সন্তান তিনিওটা বিশেষত্বত কিমানলৈকে সম্পন্ন হৈছে। এই তিনিটা বিশেষত্ব হ’ল - স্নেহ, সহযোগ অৰ্থাৎ সহজ যোগ আৰু শক্তি স্বৰূপ অৰ্থাৎ চলাঁতে-ফুৰোঁতে চৈতন্য লাইট হাউচ (প্ৰকাশ কৃষ্ণ) আৰু মাইট হাউচ (শক্তি কৃষ্ণ)। প্ৰতিটো সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্মৰ দ্বাৰা তিনিওটা স্বৰূপ প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপত যিকোনো লোকেৰে অনুভৱ হওক, কেৱল নিজৰ প্ৰতি নহওক কিন্তু আনৰো এই তিনিওটা বিশেষত্ব অনুভৱ হওক। যিদৰে পিতা স্নেহৰ সাগৰ হয় সেইদৰে মাষ্টৰ সাগৰৰ সন্মুখলৈ যিয়েই গুৱানী বা অগুৱানী আত্মা আহে তেতিয়া অনুভৱ কৰে যে স্নেহৰ মাষ্টৰ সাগৰৰ লহৰে স্নেহৰ অনুভূতি কৰাই আছে। যিদৰে লৌকিক বা প্ৰাকৃতিক সাগৰৰ পাৰলৈ কোনোবা গ’লে তেতিয়া শীতলতাৰ, শান্তিৰ স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে অনুভৱ কৰিব। সেইদৰে মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰৰ দ্বাৰা আত্মিক স্নেহৰ অনুভূতি হওক যে সঁচা স্নেহ প্ৰাপ্তিৰ স্থানত আহি উপস্থিত হৈছে। আত্মিক স্নেহৰ অনুভূতি, আত্মিক সুবাস বায়ুমণ্ডলত অনুভৱ কৰক। পিতাৰ স্নেহী হয়, এনেকৈতো সকলোৱে কোৱা আৰু পিতামো জানে যে পিতাৰ প্ৰতি সকলোৰে স্নেহ আছে। কিন্তু এতিয়া স্নেহৰ সুবাস বিশ্বত বিয়পাই দিব লাগে। প্ৰত্যেক আত্মাকে এই সুবাসৰ অনুভৱ কৰাব লাগে। প্ৰত্যেক আত্মাই এয়া বৰ্ণনা কৰক যে এওঁলোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মা। কেৱল পিতাৰ স্নেহী নহয় কিন্তু সকলোৰে সৰ্বদা স্নেহী। এই দুয়োটা অনুভূতি যেতিয়া সকলোৰে সদায় হ’ব তেতিয়া মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰ বুলি কোৱা হ’ব। বৰ্তমানৰ জগতখন সঁচা আত্মিক স্নেহৰ ভোকাটুৰ হয়। স্বাৰ্থপৰ স্নেহ দেখি দেখি সেই স্নেহৰ পৰা অন্তৰ উপৰাম (অনাসক্ত) হৈ গৈছে সেইবাবে অলপ সময়ৰ আত্মিক স্নেহৰ অনুভূতিকো জীৱনৰ সাৰথি বুলি ভাবে।

বাপদাদাই চাই আছিল - স্নেহৰ বিশেষত্বৰ ক্ষেত্ৰত অন্য আত্মাসকলৰ প্ৰতি কৰ্মত বা সেৱাত প্ৰয়োগ কৰাত কিমান দূৰ সফলতা প্ৰাপ্ত কৰিছে? কেৱল নিজৰ মনত নিজে নিজক লৈয়ে আনন্দিত হৈতো নাথাকা? মইতো বহুত স্নেহী হওঁ। যদি স্নেহ নাথাকিলহঁতেন তেন্তে পিতাৰ কেনেকৈ হ’লাহেঁতেন বা ব্ৰাহ্মণ জীৱনত কেনেকৈ আগবাঢ়িলাহঁতেন! নিজৰ মনত সন্তুষ্টি আছে সেইটো বাপদাদায়ো জানে। আৰু নিজৰ কাৰণে থকা এয়াও ঠিকেই কিন্তু তোমালোক সকলো পিতাৰ সৈতে সেৱাধাৰী হোৱা। সেৱাৰ কাৰণেই এই তন-মন-ধন, তোমালোক সকলোকে পিতাই ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) বনাই দিছে। সেৱাধাৰীৰ কৰ্তব্য কি? প্ৰতিটো বিশেষত্বক সেৱাত লগোৱা। যদি তোমালোকৰ বিশেষত্ব সেৱাত নালাগে তেন্তে কেতিয়াও সেই বিশেষত্বৰ বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত নহ’ব। সেইটো সীমাতে থাকিব সেয়েহে বহুত সন্তানে এইটো অনুভৱ কৰে যে পিতাৰ হৈ গ’লো। নিতৌ আহিও আছে, পুৰুষাৰ্থো চলি আছে। নিয়মো পালন কৰি আছে, কিন্তু পুৰুষাৰ্থত যি বৃদ্ধি হ’ব লাগে সেইটো অনুভৱ নহয়। চলি আছে কিন্তু আগবাঢ়ি যোৱা নাই। ইয়াৰ কাৰণ কি? বিশেষত্বসমূহক সেৱাত নলগায়। কেৱল গুৱান দিয়া বা সাপ্তাহিক ক’ৰ্ট কৰোৱা, ইয়ালৈকে সেৱা নহয়। শুনোৱা, এয়াতো দ্বাপৰৰ পৰা পৰম্পৰা চলি আহিছে। কিন্তু এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্ব হৈছে - শুনোৱা অৰ্থাৎ কিবা দিয়া। ভক্তি মার্গত শুনোৱা অৰ্থাৎ কিবা লোৱা হয় আৰু এতিয়া শুনোৱা মানে কিবা দিয়া হয়। দাতাৰ সন্তান হোৱা। সাগৰৰ সন্তান হোৱা। যিয়েই সম্পৰ্কলৈ আহে তেওঁ যাতে অনুভৱ কৰে যে কিবা লৈ গৈ আছে। কেৱল শূনি গৈ আছে, এনেকুৱা নহয়। গুৱানৰে হওক, স্নেহৰ ধনেৰে হওক, বা যোগবলৰ ধনেৰে, শক্তিৰ ধনেৰে, সহযোগৰ ধনেৰে হাত অৰ্থাৎ বুদ্ধি ভৰপূৰ কৰি গৈ আছে। ইয়াকে কোৱা হয় সঁচা সেৱা। চেকেণ্ডৰ দৃষ্টি বা দুটি বচনৰ দ্বাৰা, নিজৰ শক্তিশালী বৃত্তিৰ ভাইব্ৰেচন (প্ৰকল্পন)ৰ দ্বাৰা, সম্পৰ্কৰ দ্বাৰা দাতা হৈ দিব লাগে। এনেকুৱা সেৱাধাৰীসকলেই সঁচা সেৱাধাৰী হয়। তেনেকৈ দিওঁতাজনে সদায় অনুভৱ কৰিব যে সকলো সময়তে বৃদ্ধি বা উন্নতি প্ৰাপ্ত কৰি আছে। নহ’লে এনেকৈ ভাবে যে পিছুৱাই যোৱা নাই কিন্তু যেনেকৈ আগবাঢ়ি যাব লাগে তেনেকৈ আগবাঢ়া নাই সেইবাবে দাতা হোৱা, অনুভৱ কৰোৱা। সেইদৰে সহযোগী বা সহজযোগী কেৱল নিজৰ প্ৰতিয়ে হোৱা নে আনকো তোমালোকৰ সহযোগৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ লহৰে সহযোগী কৰি তোলে। তোমালোকৰ সহযোগৰ বিশেষত্বই সকলো আত্মাক এইটো অনুভৱ কৰাওক যে এয়া আমাৰ সহযোগী হয়। যিকোনো দুৰ্বল স্থিতি বা পৰিস্থিতিৰ সময়ত এওঁলোক সহযোগৰ দ্বাৰা আগবাঢ়ি যোৱাৰ সাধন দিওঁতা হয়। সহযোগৰ বিশেষত্ব সকলোৰে তোমালোক আত্মাসকলৰ প্ৰতি অনুভৱ হওক। ইয়াকে কোৱা হয় বিশেষত্বক সেৱাত লগোৱা। পিতাৰ সহযোগীতো হোৱাই কিন্তু পিতা বিশ্ব সহযোগী হয়। সন্তানসকলৰ প্ৰতিও প্ৰত্যেক আত্মাৰ ভিতৰৰ পৰা এইটো অনুভৱৰ বাণী উচ্চাৰিত হওক যে এওঁলোকো পিতাৰ সমান

সকলোৰে সহযোগী হয়। পাৰ্চনেল (ব্যক্তিগতভাৱে) ইজন সিজনৰ সহযোগী নহ'ব। সেয়া স্বাৰ্থৰ সহযোগী হ'ব। হৃদৰ (সীমিত) সহযোগী হ'ব। সঁচা সহযোগী হৈছে বেহদৰ সহযোগী। তোমালোক সকলোৰে টাইটল (উপাধি) কি? বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা নে কেৱল চেণ্টাৰৰ (সেৱাকেন্দ্ৰৰ) কল্যাণকাৰী হোৱা? দেশৰ কল্যাণকাৰী হোৱা নে কেৱল ক্লাচৰ ষ্টুডেণ্টৰ কল্যাণকাৰী হোৱা? এনেকুৱা টাইটলতো নাই নহয়। বিশ্ব কল্যাণকাৰী বিশ্বৰ মালিক হ'ব নে কেৱল নিজৰ মহলৰ মালিক হ'বগৈ। যি কেৱল চেণ্টাৰৰ হৃদত থাকিব তেওঁ কেৱল নিজৰ মহলৰ মালিক হ'ব। কিন্তু বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। হৃদৰ নহয়। গতিকে সকলোৰে প্ৰতি সহযোগৰ বিশেষত্বক কাৰ্যত লগোৱা, ইয়াক সহযোগী আত্মা বুলি কোৱা হ'ব। এইটো বিধি অনুসৰি শক্তিশালী আত্মাই সৰ্ব শক্তিক কেৱল নিজৰ প্ৰতি নহয় কিন্তু সকলোৰে প্ৰতি সেৱাত লগাব। কাৰোবাৰ সহন শক্তি নাই, তোমালোকৰ লগত আছে। আনক এই শক্তি দিয়া - এয়া হৈছে শক্তিক সেৱাত লগোৱা। কেৱল এনেকৈ নাভাবিবা যে মইতো সহনশীল হৈ থাকো কিন্তু তোমালোকৰ সহনশীলতাৰ গুণৰ লাইট মাইট আনৰ ওচৰত গৈ পাব লাগে। লাইট হাউচৰ লাইট কেৱল নিজৰ প্ৰতি নহয়। আনক প্ৰকাশিত কৰাৰ বা পথ দেখুৱাবৰ বাবে হয়। এনেকুৱা শক্তি ৰূপ অৰ্থাৎ লাইট হাউচ, মাইট হাউচ হৈ আনক তাৰ লাভ অনুভৱ কৰোৱা। তেওঁলোকে যাতে অনুভৱ কৰে যে নিৰ্বল অৱস্থাৰ অন্ধকাৰৰ পৰা শক্তিৰ প্ৰকাশলৈ আহি গ'লোঁ বা এনেকৈ বুজে যে এই আত্মাটি নিজৰ শক্তিৰ দ্বাৰা মোকো শক্তিশালী কৰি তোলাত সহায়ক হয়। কানেক্‌চন (সংযোগ) পিতাৰ সৈতে কৰাৰ কিন্তু নিমিত্ত হৈ। এনেকুৱা নহয় যে সহযোগ দি নিজৰ মাজতে আৱদ্ধ কৰি দিব। পিতাৰ দান দি আছে, এইটো স্মৃতি আৰু সামৰ্থৰে বিশেষত্ববোৰক সেৱাত লগাব। সঁচা সেৱাধাৰীৰ লক্ষণ এয়াই হয়। প্ৰত্যেক কৰ্মতে তেওঁলোকৰ দ্বাৰা পিতাক দেখিব। তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো বচনে পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিব। প্ৰতিটো বিশেষত্বই দাতাৰ ফালে ইংগিত কৰিব (আঙুলিয়াই দিব)। সদায় পিতাই দেখা দিব। তেওঁলোকে তোমালোকক নেদেখিব সদায় পিতাক দেখা পাব। মোৰ সহযোগী হয়, এয়া সঁচা সেৱাধাৰীৰ লক্ষণ নহয়। এনেকৈ কেতিয়াও সংকল্প মাত্ৰও নাভাবিবা যে মোৰ বিশেষত্বৰ কাৰণে এওঁ মোৰ বহুত সহযোগী হয়। সহযোগীক সহযোগ দিয়াতো মোৰ কাম হয়। যদি তোমালোকক দেখিলে, পিতাক নেদেখিলে তেন্তে সেয়া সেৱা নহ'ল। এয়া দ্বাপৰযুগী গুৰুসকলৰ দৰে আত্মাসকলক পিতাৰ পৰা বিমুখ কৰাৰে হ'ল। পিতাক পাহৰাই দিলা, সেৱা নকৰিলা। এয়া অৱনমিত কৰোৱাৰে হয় উন্নতি কৰোৱা নহয়। এয়া পুণ্য নহয়, পাপ হয় কিয়নো বাপ (পিতা) নাই গতিকে নিশ্চয় পাপ আছে। গতিকে সঁচা সেৱাধাৰীয়ে আত্মাসকলৰ সত্যৰ লগতেই সম্বন্ধ স্থাপন কৰাৰ।

বাপদাদাৰ কেতিয়াবা সন্তানসকলৰ ওপৰত হাঁহিও উঠে যে লক্ষ্য কি আৰু লক্ষ্যণ কি! পঠিয়াব লাগে পিতাৰ ফালে আৰু পঠিয়ায় নিজৰ ফালে। যিদৰে আন ডিভাইন ফাদাৰসকলৰ বাবে কয় নহয়, তেওঁলোকে ওপৰৰ পৰা তললৈ নমাই আনে। ওপৰলৈ লৈ নাযায়। এনেকুৱা ডিভাইন ফাদাৰ নহ'ব। বাপদাদাই এইটো চাই আছিল যে ক'ত ক'ত সন্তানসকল চিধা ৰাস্তাৰ সলনি গলিবোৰত আৱদ্ধ হৈ যায়। ৰাস্তা সলনি হৈ যায় সেইবাবে আগবাঢ়ি গৈ থাকে কিন্তু লক্ষ্যৰ সমীপত গৈ নাপায়। তেন্তে বুজিলা সঁচা সেৱাধাৰী কাক কোৱা হয়। এই তিনিওটা শক্তি বা বিশেষত্বক বেহদৰ দৃষ্টিৰে, বেহদৰ বৃত্তিৰে সেৱাত লগোৱা অম্ভা!

সদায় দাতাৰ সন্তান দাতা হৈ প্ৰত্যেক আত্মাক ভৰপূৰ কৰোঁতা, প্ৰত্যেক খাজনাক সেৱাত লগাই সকলো সময়ত বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোঁতা, সদায় পিতাৰ দ্বাৰা প্ৰভুৰ দান বুলি ভাবি আনকো প্ৰভু প্ৰসাদ দিওঁতা, সদায় এজনৰ ফালে ইংগিত দি একৰস কৰি তোলোঁতা, এনেকুৱা সদায় আৰু সকলোৰে সঁচা সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

কুমাৰীসকলৰ সৈতে অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ:- এই লক্ষ্যৰে (সৈন্যবাহিনীয়ে) কি কৰিব? লক্ষ্যৰ বা সেনাই সদায় বিজয় প্ৰাপ্ত কৰে। সেনা বিজয় লাভ কৰিবৰ কাৰণেই থাকে। শত্ৰুৰ লগত যুদ্ধ কৰিবৰ বাবে সেনা ৰখা হয়। গতিকে মায়া শত্ৰুৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা এয়াই তোমালোকৰ কৰ্তব্য। সদায় নিজৰ এই কৰ্তব্যক জানি লৈ শীঘ্ৰতাৰে আগবাঢ়ি যোৱা কিয়নো সময় তীব্ৰগতিৰে আগবাঢ়ি গৈ আছে। সময়ৰ গতিবেগ তীব্ৰ হ'লে আৰু তোমালোকৰ গতিবেগ দুৰ্বল হ'লে তেন্তে সময়ত গৈ উপস্থিত হ'ব নোৱাৰিবা সেয়েহে গতি তীব্ৰ কৰা। যি টিলা হয় সেইসকল নিজেই চিকাৰ হৈ যায়। শক্তিশালী সদায় বিজয়ী হয়। তেন্তে তোমালোক সকলো বিজয়ী হোৱানে?

সদায় এইটোৱে লক্ষ্য ৰাখা যে চাৰ্ভিচেবুল (সেৱাৰ যোগ্য) হৈ সেৱাত সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকিব লাগে কিয়নো কুমাৰীসকলৰ কোনো বন্ধন নাই। যিমান সেৱা কৰিব বিচাৰে কৰিব পাৰে। সদায় নিজকে “পিতাৰ হওঁ” আৰু “পিতাৰ কাৰণে হওঁ”, এনেকৈ ভাবি আগবাঢ়ি যোৱা। যি সেৱাৰ নিমিত্ত হয় তেওঁলোকৰ আনন্দ আৰু শক্তিৰ প্ৰাপ্তি স্বতঃ হয়। সেৱাৰ ভাগ্য কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে পায়। কুমাৰীসকল সদায় পূজ্য আত্মা হয়। নিজৰ পূজ্য স্বৰূপক স্মৃতিত ৰাখি

সকলো কৰ্ম কৰা। আৰু প্ৰতিটো কৰ্মৰ আগতে পৰীক্ষা কৰা যে এইটো কৰ্ম পূজ্য আত্মাৰ যোগ্য হয়নে, যদি নহয় তেন্তে পৰিৱৰ্তন কৰি লোৱা। পূজ্য আত্মা কেতিয়াও সাধাৰণ নহয়, মহান হয়। 100 ব্ৰাহ্মণতকৈও উত্তম কুমাৰী হোৱা। গতিকে প্ৰতিগৰাকী কুমাৰীয়ে 100 ব্ৰাহ্মণ তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। তেওঁলোকৰ সেৱা কৰিব লাগিব। কুমাৰীসকলে কি চমৎকাৰ প্লেণ (পৰিকল্পনা)ৰ কথা ভাবিছা। যিকোনো আত্মাৰে কল্যাণ হওক ইয়াতকৈ ডাঙৰ কথা আৰু কি আছে? নিজৰ সুখানুভূতিত (আনন্দত) থাকোঁতা হোৱা নহয়। কেতিয়াবা জ্ঞানৰ সুখানুভূতিত, কেতিয়াবা স্মৃতিৰ সুখানুভূতিত। কেতিয়াবা প্ৰেমৰ সুখানুভূতিত। আনন্দই আনন্দ। সংগমযুগ হৈছেই আনন্দৰ যুগ। বাৰু - কুমাৰীসকলৰ ওপৰত বাপদাদাৰ সদায়েই দৃষ্টি থাকে। কুমাৰীসকলে নিজকে কি কৰি তোলে - সেয়া তেওঁলোকৰ ওপৰত কিন্তু বাপদাদাতো সকলোকে বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছে। সদায় বিশ্বৰ মালিক হোৱাৰ আনন্দ আৰু নিচা যাতে থাকে। সদায় অথক সেৱাত আগবাঢ়ি গৈ থাকা। অচ্ছা!

বৰদান: কৰণহাৰ (কৰোঁতা) আৰু কৰাৱনহাৰ (কৰাওঁতা)ৰ স্মৃতিৰে লাইটৰ মুকুটধাৰী হোৱা
মই নিমিত্ত কৰ্মযোগী, কৰণহাৰ (কৰোঁতা) হওঁ, কৰাৱনহাৰ (কৰাওঁতা) পিতা হয় – যদি এইটো স্মৃতি স্বতঃ থাকে তেন্তে সদায় লাইটৰ মুকুটধাৰী বা বেফিকৰ (নিচিন্ত) বাদশ্বাহ (সম্ৰাট) হৈ যায়। কেৱল ‘বাবা’ আৰু ‘মই’ তৃতীয় কোনো নাই - এইটো অনুভূতিয়ে সহজে বেফিকৰ বাদশ্বাহ কৰি তোলে। যি এনেকুৱা বাদশ্বাহ হয় তেৱেঁই মায়াজিৎ, কৰ্মেন্দ্ৰীয়জিৎ আৰু প্ৰকৃতিজিৎ হৈ যায়। কিন্তু যদি কোনোবাই ভুলতো, যিকোনো ব্যৰ্থ ভাৱৰ বোজা নিজৰ ওপৰত উঠাই লয় তেতিয়া শিৰত মুকুটৰ সলনি দুশ্চিন্তাৰ অনেক খৰাহি (টুকুৰি) আহি যায়।

স্লোগান: সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ’বৰ কাৰণে দৈহিক সম্বন্ধৰ পৰা নষ্টোমোহা হোৱা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

সূচনা:- আজি আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস তৃতীয় ৰবিবাৰ, সন্ধ্যা 6.30 বজাৰ পৰা 7.30 বজালৈকে সকলো ভ্ৰাতৃ-ভগ্নীয়ে সংগঠিত ৰূপত একত্ৰিত হৈ যোগ অভ্যাসত সকলো আত্মাৰ প্ৰতি এইটোৱে শুভভাৱনা ৰাখিবা যে সকলো আত্মাৰে কল্যাণ হওক, সকলো আত্মাই সত্যৰ মাৰ্গত চলি পৰমাত্ম সম্পত্তিৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি লওক। মই পিতাৰ সমান সকলো আত্মাকে মুক্তি জীৱনমুক্তিৰ বৰদান দিওঁতা আত্মা হওঁ।